

Arrest

nr. 227 188 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANDRIES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 november 2006, als bloedverwant in neerdalende lijn, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd en verzoeker werd op 12 juni 2007 ingeschreven in het bevolkingsregister.

1.2. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 16 april 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 17 april 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer
naam : [B.]
voornaam : [A.]
[...]
nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Het huwelijk van uw vader en moeder werd te El Jelaa Des Sraghna (Marokko) op 20.10.2003 ontbonden. Uw moeder trad op 20.03.2004 te Casablanca in het huwelijk met [A.N.] ([...], van Belgische nationaliteit sinds 02.05.1994).

Uw moeder kwam op 13.01.2005 naar België om uw stiefvader, die woonachtig was in België, te vervoegen.

Uw moeder diende op 05.04.2005 een "Aanvraag tot vestiging als echtgenote" (bijlage 19) in. Zij werd op 05.09.2005 ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 04.06.2006 kwam u samen met uw broer, [B.M.], naar België met een visum D - gezinshereniging om uw moeder en uw stiefvader te vervoegen.

U diende op 08.11.2006 een "Aanvraag tot vestiging als bloedverwant in neergaande lijn" (bijlage 19) in.

U werd op 12.06.2007 ingeschreven in het bevolkingsregister.

U werd op 08.04.2014 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

Op 11.04.2014 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u vrijgesteld onder voorwaarden.

U werd op 19.05.2014 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 23.07.2014 tot een werkstraf van 180 uren en bepaalde de duur van de vervangende gevangenisstraf waardoor de werkstraf kon vervangen worden, bij niet uitvoering op 14 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 08.04.2014.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 31.07.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende een termijn van 5 jaar voor de helft daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit pleegde u op 19.05.2014.

Op 26.08.2014 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

De werkstraf van 180 uren werd niet uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen.

Op 21.04.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging.

De Correctionele Rechtbank van Gent veroordeelde u op 15.03.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met uitstel gedurende een termijn van 5 jaar voor 2 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was, namelijk een som van 5.979 euro. Dit feit pleegde u op 30.03.2015.

De Correctionele Rechtbank van Kortrijk veroordeelde u op 27.06.2016 tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of

valse sleutels. Deze feiten pleegde u tussen 23.04.2014 tot 24.04.2014 en op 08.05.2014. De Rechtbank stelde dat het in kracht van gewijsde gegane vonnis d.d. 31.07.2014 onvoldoende werd bestraft en legde een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden op.

Niettegenstaande uw jonge leeftijd liep u niet minder dan 4 correctionele veroordelingen op. Sinds de leeftijd van 19 jaar beging u steeds opnieuw strafbare feiten. Op 23.07.2014 werd u veroordeeld tot een werkstraf van 180 uren uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, dewelke niet werd uitgevoerd waardoor op 31.03.2015 beslist werd de vervangende gevangenisstraf van 14 maanden ten uitvoer te brengen, op 31.07.2014 tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 5 jaar voor de helft uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, op 15.03.2016 tot 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was en op 27.06.2016 tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Ondanks uw jonge leeftijd maakte u zich reeds schuldig aan het plegen van ernstige misdrijven.

Op 14.11.2014 werd het aanhoudingsbevel d.d. 08.04.2014 opgeheven en werd u onder voorwaarden vrijgesteld. Nauwelijks een maand later, namelijk op 19.05.2014, werd u echter opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor quasi identieke feiten. Hoewel de rechter van oordeel was dat uw situatie er doordat u zo snel na uw vrijlating opnieuw gelijkaardige feiten pleegde en doordat u zich niet gemotiveerd getoond had bij de justitieassistentie om een werkstraf uit te voeren, minder positief uitzag dan die van uw medekompanen, werd u toch een werkstraf opgelegd. Het vonnis d.d. 23.07.2014 vermeldt in dat verband: "De rechtbank kan wat hem betreft enkel hopen dat, zoals hij zelf stelt, zijn inmiddels ondergaan verblijf in de gevangenis hem tot inkeer heeft gebracht. Mede gelet op zijn jonge leeftijd en vanuit de bekommernis om zijn professionele toekomstmogelijkheden niet in het gedrang te brengen, kan aldus ook aan hem de kans worden geboden om aan maatschappelijk herstel te doen door het uitvoeren van de hierna bepaalde werkstraf. De duur van de werkstraf wordt, gelet op de hiervoor vermelde negatieve elementen en om hem een niet mis te verstaan maatschappelijk signaal te geven, wat hem betreft bepaald op een groter aantal werkuren dan voor de overige beklaagden." Deze gunst was echter niet aan u besteed: u weigerde medewerking te verlenen aan de correcte uitvoering van de autonome werkstraf. Dit toont aan dat u deze straf niet serieus nam en maakt de oprechtheid van het ter zitting betoonde foutinzicht ongeloofwaardig. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoord gedraagt. De vervangende gevangenisstraf van 14 maanden werd uiteindelijk dan ook in uitvoering gebracht.

De veroordelingen d.d. 23.07.2014 en d.d. 31.07.2014 hebben u er niet toe aangezet een andere richting uit te gaan. Op 30.03.2015 rond 07.10 uur was een chauffeur van de Aldi aan het laden en lossen aan het warenhuis Aldi te Gent. Hij werd plots hard geduwd waardoor hij viel. Hij werd bij de kraag gegrepen en onder dreiging van een wapen werd hij verplicht mee te gaan naar het bureau. In de winkel was een werkneemster aanwezig. Beiden werden verplicht op hun buik te gaan liggen. Enkele ogenblikken later kwam een andere werkneemster binnen samen met een tweede dader. Ook zij moest op de grond liggen. U was duidelijk op de hoogte van het feit dat de kluis pas zou opengaan om 08.25 uur. Op het ogenblik dat de kluis kon worden opengemaakt, werd een werkneemster verplicht via de code de kluis te openen. De inhoud van de kluis werd meegenomen.

Het gepleegde feit getuigt van een zeer gevaarlijke ingesteldheid. Het plegen van een diefstal met geweld is op zich reeds een zeer ernstig misdrijf. Het gebruik van een wapen veroorzaakte bij de werknemers van het warenhuis Aldi een ernstig trauma. Vooral de wijze waarop de chauffeur werd verplicht het bedrijf binnen te gaan, getuigt van zeer agressief gedrag.

In het vonnis d.d. 15.03.2016 waarbij u werd veroordeeld tot 5 jaar met uitstel van 5 jaar voor 2 jaar werd niet ingegaan op uw vraag om dit uitstel te koppelen aan probatievoorwaarden omdat u de eerder opgelegde werkstraf niet kon uitvoeren wegens het niet nakomen van de gemaakte afspraken met de justitieassistentie en u het zelfs niet nodig vond u te verantwoorden ten aanzien van de Probatiecommissie.

In haar vonnis d.d. 27.06.2016 stelde de Rechtbank vast dat u in het verleden reeds herhaalde malen met justitie in aanraking kwam voor gelijkaardige feiten en reeds herhaalde kansen kreeg, die blijkbaar niet naar waarden werden geschat. Het evolueerde van kwaad naar erger en de Rechtbank was van

oordeel dat u in het vonnis d.d. 31.07.2014 onvoldoende werd bestraft. Er werd u een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden opgelegd voor het plegen van diefstallen met braak, inklimming en valse sleutels in de periode van 23.04.2014 tot 24.04.2014 en op 08.05.2014.

De gepleegde feiten zijn ernstig. U pleegde verschillende diefstallen waarbij u telkens blijk gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen. Dergelijke feiten brengen een zeer groot onveiligheidsgevoel teweeg in de maatschappij en versterken het wantrouwen tussen medeburgers.

Inbraken zijn een echte plaag en dragen bij tot het onveiligheidsgevoel van de burgers. U heeft geen enkel respect voor andermans eigendomsrecht en privacy en tracht door in te breken snel geld te verdienen. Hierbij vergeet u dat de psychologische gevolgen voor de slachtoffers van woninginbraken en gewapende overvallen ernstig zijn.

Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat u geweld of bedreiging niet schuwt, wordt geconcludeerd dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

U stelt in een door u geschreven brief dat u zeer veel spijt hebt van de overval op het Aldi filiaal en dat het de grootste fout van uw leven was met heel veel zware gevolgen. Het was een domme keuze en u had eerder afstand moeten nemen van bepaalde vrienden die u nu geen vrienden meer noemt. U voelt zich schuldig ten aanzien van de slachtoffers. U hebt via het herstellfonds vrijwilligerswerk gedaan om de burgerlijke partij af te betalen en er werd een afbetalingsplan opgesteld om uw slachtoffers te betalen. U volgde opleidingen in de gevangenis en wenst na uw detentie nog een opleiding 'Bouw' te volgen. Hoe dan ook, uit het aflossen van uw penale boeten blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht, het is een verplichting deze boetes af te betalen. Het volgen van opleidingen in de gevangenis is geen garantie dat u zich in de toekomst zal onthouden aan het plegen van strafbare feiten. Uit uw strafdossier blijkt dat u geen lessen trok uit eerdere veroordelingen. Ten gevolge van de aard van de feiten die u pleegde, het snelle tempo waarin de feiten elkaar opvolgden en het gegeven dat u eerdere kansen om u te herpakken onbenut liet, blijft een risico dat u opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen, bestaan. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf noodzakelijk maken.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 17.01.2019 en op 21.01.2019 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat u Nederlands, Arabisch, Engels en Frans kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2006 in België bent; dat uw Marokkaans paspoort en uw identiteitskaart zich thuis bevinden bij uw moeder [L.N.], [...] te 9000 Gent; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in [...] te 9000 Gent maar dat jullie tijdens uw detentie verhuisd zijn naar [...] te 9000 Gent; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in België; dat u familie heeft in België die woonachtig is in [...] te 9000 Gent namelijk: uw moeder [(L.N.)], uw broer

([B.M.]); uw halfzus ([A.L.]); uw halfbroer ([A.S.]) en uw stiefvader ([A.N.]); dat uw moeder en uw stiefvader gescheiden zijn en u nog contact met hem heeft; dat hij hertrouwd is en in Brussel woont maar u zijn exacte adres niet kent; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw vader ([B.A.]) in Marokko verblijft en dat u de rest van de familie niet kent; dat u na de scheiding van uw ouders 8 jaar was en het de laatste keer was dat u hen zag, dat het 10 jaar geleden is dat u uw vader zag of sprak en dat dit gesprek plaatsvond omdat u moest van uw moeder; dat u persoonlijk vindt dat u geen vader meer hebt; dat uw vader met jullie niks te maken wil hebben en nooit achter jullie vraagt; dat u niet weet waar hij woont of wat hij doet; dat hij voor u niet meer bestaat; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in Brussel in een Franstalige school het lager onderwijs heeft afgemaakt; dat u, na de scheiding van uw ouders, verhuisd bent naar Gent omdat u daar familie had; dat u 6 a 8 maanden naar 'OKAN' bent geweest om Nederlands te leren; dat u in 2 scholen heeft gestudeerd; dat u begonnen bent met 'Handel' en na 2 jaar 'Verkoop', daarna 'Onthaal' en 'Recreatie'; dat u in Gent tot uw 5de jaar heeft gestudeerd maar niet heeft afgemaakt wegens uw detentie; dat u via volwassenonderwijs uw diploma wil behalen en daarna een opleiding 'Bouw' wil volgen; dat u via de VDAB heeft gehoord dat mensen met een strafblad meer kans maken in de 'Bouw'; dat u tijdens uw schoolperiode stages heeft gelopen; dat u nog maar 19 jaar was toen u in te gevangenis belandde; dat u was ingeschreven in de VDAB om werk te vinden maar door uw verblijf in de gevangenis nog niet heeft gewerkt; dat u graag zo snel mogelijk werk wil vinden zodat u een inkomen heeft om samen met uw financieel begeleider uw boetes, de burgerlijke partijen en uw advocaat kan betalen; dat u niet heeft gewerkt in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet wil terugkeren naar uw land omdat u sinds uw 8 jaar alleen bent met uw moeder; dat uw moeder, uw broers en uw zus de enige familie zijn die u hebt; dat u zonder hen gewoon dakloos bent en waarschijnlijk op straat zou leven; dat uw vader u niet wou hebben en nooit achter u vroeg; dat u hem 10 jaar geleden zag maar u niet goed voelde bij hem; dat u na een kort gesprek vertrok; dat hij vaak dronken was en u en uw moeder mishandelde; dat u de vraag waarom u niet kan terugkeren in een zelf geschreven brief wou uitleggen omdat deze vraag voor u zeer belangrijk is en het antwoord zeer lang.

U voegde volgende bijkomende elementen toe: een door uzelf geschreven brief; twee brieven van uw zussen, een brief van uw moeder en uw broer; een historiek van uw bezoek in de gevangenis; een medisch attest van uw moeder; een uittreksel uit het bevolkingsregister met gezinssamenstelling; een getuigschrift van de Dienst Burgerzaken; een brief van CAW De Kempen; een overzicht van uw bewegingen in de gevangenis; een bemiddelingsovereenkomst; een brief t.a.v. het Comité Herstelfonds; een brief betreffende de ondertekende bemiddelingsovereenkomst; een brief van het 'Herstelfonds'; uw Curriculum Vitae; een brief van de secundaire school 'Het Spectrum Gent'; een aanwezigheidsattest aan de cursus 'slachtoffer in beeld'; een deelcertificaat 'Werk zoeken'; een deelcertificaat 'Koude keuken'; een deelcertificaat 'Basis keuken'; een deelcertificaat 'Engels Threshold 1A'; een deelcertificaat 'Manueel niet-dekkend schilderwerk'; een deelcertificaat 'Decoratief schilderwerk'; een deelcertificaat 'Manueel dekkend schilderwerk A'; een deelcertificaat 'Manueel dekkend schilderwerk B'; een deelcertificaat 'Basis schilder- en behangwerk' en een deelcertificaat 'Behangwerk'.

U verklaarde geen duurzame relatie te hebben op het grondgebied, evenmin zou u (minderjarige) kinderen hebben.

Uw moeder ([L.N.], geboren op [...], Marokkaanse nationaliteit, C-kaart geldig tot 05.03.2020), uw stiefvader ([A.N.], geboren op [...] in Marokko, Belgische nationaliteit sinds 02.05.1994), uw zus ([A.L.], geboren op [...] te Sint-Joost-ten-Node, Belgische nationaliteit) en uw broers ([B.M.], geboren op [...] te Casablanca, Marokkaanse nationaliteit, C-kaart geldig tot 19.04.2021 en [A.S.], geboren op [...] te Sint-Joost-ten-Node, Belgische nationaliteit) verblijven in België. Uw moeder, uw broers en uw zus komen op bezoek in de gevangenis.

Vóór u in de gevangenis terecht kwam woonde u op hetzelfde adres als uw moeder, uw zus en uw broers. U bent meerderjarig en u wordt in staat geacht om uzelf te kunnen handhaven in uw land van herkomst of elders. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw moeder, zus en broers. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen.

Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw moeder, uw broers en uw zus kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw moeder, uw broers en uw zus worden afgeleid.

*Uit de door u geschreven brief blijkt dat uw moeder geopereerd werd voor thyroïdectomie en voor borstkanker. Er werd een attest voorgelegd van de huisarts waarin deze verklaarde dat uw moeder lijdt aan een neksyndroom; de ziekte van Graves-Basedow, hyperthyreose, recidief november 2014 (11.12.2008 — 15.05.2015); hysterectomie (23.02.2012 - 24.02.2012); thyroïdectomie (13.05.2015 - *) en dat er een belangrijke psychische stress is die, door de medische toestand, verergerd is. Uw moeder is van mening dat uw aanwezigheid in haar gezin haar veel zou helpen. De huisarts kan zich hierbij aansluiten. U legt geen bewijsstukken voor waaruit blijkt dat uw aanwezigheid in België vereist zou zijn om voor uw moeder te zorgen. Uw moeder heeft nog kinderen die recht op verblijf in België hebben en er wordt niet aangetoond dat deze kinderen uw moeder niet zouden kunnen helpen. Aangezien u sinds 21.04.2015 in de gevangenis verblijft, kan u nu ook niet instaan voor hulp aan uw moeder. Bovendien kan, indien nodig, een beroep gedaan worden op diverse diensten die thuishulp of thuisverpleging aanbieden. U kan contact onderhouden met uw familie in België via de moderne communicatiemiddelen, eventueel kunnen uw familieleden u bezoeken daar waar u zich vestigt, er wordt immers niet aangetoond dat zij niet (voor korte perioden) zou kunnen reizen.*

Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw moeder, uw zus en broers die in België gevestigd zijn, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U was bijna 12 jaar oud toen u in 2006 in België aankwam en u bent momenteel 24 jaar. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 12 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar uw land van herkomst, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. U verklaarde in uw hoorrecht dat uw vader in Marokko woont maar dat jullie al 10 jaar geen contact meer hebben. Het gegeven dat u geen contact met hem lijkt te hebben, betekent niet dat dit contact niet hersteld zou kunnen worden. Het teruggaan naar Marokko is misschien een kans om de band tussen u en uw vader weer aan te halen. Uit het griffiedossier blijkt dat u telefoneert naar contacten in Marokko. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er naast uw vader, nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u opleidingen volgde in de gevangenis; dat u er een afbetalingsplan zou lopen om alle burgerlijke partijen terug te betalen doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De afbetalingen en de gevolgde opleidingen wijzen er nog niet noodzakelijk op

dat u tot inkeer bent gekomen of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

U heeft nog niet gewerkt in België. De gevolgde stages tijdens uw schoolperiode en de gevolgde opleidingen tijdens uw detentie, zullen u wellicht ook in uw thuisland of elders van pas kunnen komen.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 44bis, 45 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"6-1.1- Eerste onderdeel: geen "ernstige redenen van openbare orde"

6-1.1.1- De Motivering van de bestreden beslissing

1- De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

2- De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

6-1.1.2 De geschonden wetsbepalingen

3- De aangehaalde artikelen van de Vreemdelingenwet waar de bestreden beslissing op gebaseerd is, luiden- momenteel- als volgt:

44bis §2:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

44bis §4:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

45§1:

“De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.”

45§2:

“De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

45§4:

“Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

6-1.1. 3 Wijzigingen aan de Verblijfswet in 2017: “ernstige schending van de openbare orde”

4- De inhoud van deze artikelen zoals ze hierboven vermeld staan is er gekomen door de Wet van 27 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 19 april 2017.

Volgens diverse persberichten had deze wet onder andere tot doel om vreemdelingen die geboren zijn in België te kunnen verwijderen van het grondgebied, en de bestaande procedures van beëindiging van verblijf efficiënter te maken.

5- Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de overheid de bedoeling had om vreemdelingen die een gevaar vormen in het kader van terrorisme te kunnen verwijderen van het grondgebied, ook al zijn zij verankerd in België. De wet is er dus gekomen in het kader van de maatregelen in de bestrijding van terrorisme:

“Het is van het grootste belang dat de bevoegde bestuurlijke overheid beschikt over voldoende vrijheid van handelen teneinde de bescherming van personen en instellingen te verzekeren. Er moeten in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit. Voor de regering is dit een absolute prioriteit.” (Memorie van Toelichting, pagina 17)

De vermelding 'of andere vormen van zware criminaliteit' lijkt een kleine toevoeging, maar heeft verstrekken gevolgen. Waar het onmiddellijk duidelijk is welke vormen van gedragingen vallen onder 'terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking', is dit niet het geval voor 'andere vormen van zware criminaliteit'. Deze kleine toevoeging lijkt de deur open te zetten voor een zeer ruime toepassing, terwijl er voorgehouden werd dat de wet nodig was ter bestrijding van terrorisme.

6- In casu wordt er toepassing gemaakt van artikel 44bis §2 Vw. op de situatie van verzoeker. Hij is een derdelander die sinds 13 jaar gevestigd is in België. Bijgevolg kan zijn recht op verblijf door de nieuwe wet enkel beëindigd worden om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Deze begrippen worden in de wet niet gedefinieerd, maar de memorie van toelichting geeft op dit vlak verduidelijking. In eerste instantie werd er verduidelijkt wat er moest worden verstaan onder de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid'. Na advies van de Raad van State werd er toelichting gegeven over het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, en dit in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

“Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, [...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak). Het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk “[...] de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]” (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak).”

(Memorie van Toelichting, pagina 20)

7- Nog volgens de memorie van toelichting houdt het begrip ernstige gevaar voor de openbare orde in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21. (Memorie van Toelichting, pagina 22)

“Al naargelang de beschouwde verblijfsstatus moeten de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aan het verblijf een einde kunnen maken een meer of minder hoge graad van ernst hebben. Er wordt dus een onderscheid gemaakt tussen “redenen”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”, welke redenen overigens hetzij de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij enkel de nationale veiligheid kunnen betreffen. Aangezien de begrippen “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “ernstige redenen” of “dwingende redenen” uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd. Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22

mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67). De “ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak).” (Memorie van Toelichting, pagina 22-23)

8- Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens het Hof “vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt”(HVJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Dit principe wordt ook expliciet overgenomen, en verduidelijkt in de Memorie van Toelichting:

“Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken. Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”.”

(Memorie van Toelichting, pagina 24-25)

Uit de rechtspraak van het EHRM werd aldus een lijst van misdrijven gedistilleerd die kunnen beschouwd worden als een “ernstige reden” van openbare orde. Zelfs indien een misdrijf op deze lijst voorkomt, dan nog moet per geval gemotiveerd worden waarom deze zaak een voldoende graad van ernst heeft om als een “ernstige reden” van openbare orde te kunnen beschouwd worden.

9- Verzoeker werd veroordeeld, enerzijds voor enkele feiten van diefstal met braak, en anderzijds voor een diefstal met geweld. In de periode april/mei 2014 heeft hij met name enkele inbraken gepleegd, en in maart 2015 heeft hij een overval gepleegd op een supermarkt. Deze feiten komen niet voor in de Memorie van Toelichting, noch in de rechtspraak van het EHRM. De misdrijven op de lijst lijken een uiting te zijn van ofwel een vorm van goed georganiseerde criminaliteit, of van bepaalde zwaarwichtige feiten zoals terrorisme of zedenfeiten gepleegd op minderjarigen. Dit laatste is een belangrijke toevoeging, er kan namelijk moeilijk ontkend worden dat zedenfeiten gepleegd op meerderjarigen geen ernstige feiten zouden zijn. Nochtans vermeldt het EHRM en de memorie van toelichting expliciet dat het moet gaan om zedenfeiten gepleegd op minderjarigen. Dit wijst er dus op dat er wel degelijk verschillen in gradatie bestaan. Een ernstig misdrijf is daarom nog geen “ernstige reden” van openbare orde. Ook

het 'gewone' begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" houdt het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

10- De bestreden beslissing motiveert niet waarom er in casu geen sprake is van "redenen" van openbare orde, maar wel van "ernstige redenen" van openbare orde. Dit onderscheid is nochtans van belang, want in casu moet artikel 44bis §2 vw worden toegepast, waardoor het verblijf van verzoeker enkel kan beëindigd worden in geval van "ernstige redenen" van openbare orde.

De bestreden beslissing schendt also artikel 44bis §2 vw.

6-1.2. Tweede onderdeel: Geen reëel en actueel gevaar

1- Verzoeker herneemt hier, voor zover als nodig, hetgeen werd uiteengezet onder punt 6-1.1.1 t.e.m. 6-1.1.3.

2- Bij de bepaling van het gevaar voor de openbare orde dient er niet alleen gekeken te worden naar de graad van ernst van de gepleegde misdrijven, er moet bovendien gekeken worden naar het gedrag dat een vreemdeling heeft gesteld waardoor hij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is, gelet op al de omstandigheden die hoger vermeld werden.

3- Verzoeker pleegde een aantal inbraken op 8/4/14, 23/4/14, 24/4/14, 8/5/14 en 19/5/14.

Hij pleegde een overval op een supermarkt op 30/03/2015.

Hij was toen 19 jaar oud en zat in het vijfde middelbaar.

Verzoeker kwam naar België toen hij 12 jaar oud was. Hij woonde in bij zijn moeder en stiefvader. Hij ging daar naar school en had zich redelijk snel aangepast. Toen de relatie tussen zijn moeder en stiefvader spaak liep, werden zij uit het huis gezet. Zij trokken naar Gent omdat zijn moeder daar nog enkele -verre- familieleden had. Omdat zij een alleenstaande moeder van vier kinderen was, vond zij niet snel een woonst. Om die reden dienden zij enkele maanden in een opvangcentrum te verblijven. Verzoeker sprak geen Nederlands bij zijn aankomst in Gent, dus werd hij naar de Onthaalklas voor Anderstalige Nieuwkomers gestuurd. Hij leerde redelijk snel Nederlands en kon daarna terug instappen in het secundair onderwijs. Hij had wel enkele jaren achterstand opgelopen door zijn thuissituatie en de aanpassing verliep minder vlot.

Verzoeker was de oudste van vier kinderen, en bij gebreke aan een vader, werd hij de vaderfiguur van het gezin. Dit was een zware periode voor het gezin, des te meer omdat moeder gezondheidsproblemen kreeg. Zijn moeder was de enige standvastigheid in zijn leven; hij had zich meermaals moeten aanpassen aan veranderingen, maar zij was er steeds geweest voor hem. Toen zij ernstig ziek werd, wist hij niet hoe hierop te reageren. Hij was er duidelijk niet klaar voor om als 19-jarige de vaderfiguur van het gezin te zijn, zijn school af te maken, én voor zijn moeder te zorgen. Het is in die periode dat hij bepaalde vrienden leerde kennen die hem mee op sleeptouw namen. In eerste instantie waren zij een afleiding van de moeilijke thuissituatie, maar gaandeweg betrokken zij hem ook bij hun criminele feiten. Omdat er zo goed als geen inkomen meer was in het gezin, leek dit voor hem een manier om toch voor het gezin te kunnen zorgen. Om die reden pleegde hij in april/mei 2014 een aantal inbraken.

Verzoeker werd gestraft voor deze feiten en moest een tijd naar de gevangenis. Het valt niet te ontkennen dat hij na zijn vrijlating niet onmiddellijk het nodige heeft gedaan om te breken met zijn vrienden en zich terug uitsluitend bezig te houden met zijn gezin. Na zijn vrijlating pleegde hij namelijk een overval op een supermarkt. Sindsdien verblijft hij onafgebroken in de gevangenis.

4- Het klopt dat er vier verschillende correctionele veroordelingen zijn, maar eigenlijk zouden het er maar twee mogen zijn. De veroordelingen van 23.07.2014, 31.07.2014 en 27.06.2016 bestraffen namelijk gelijkaardige feiten, gepleegd in dezelfde periode april/mei 2014, met dus éénzelfde, voortdurend misdadig opzet. Gelet op artikel 65 Sw. is er dus sprake van meerdaadse samenloop.

"Wanneer een zelfde feit verscheidende misdrijven oplevert of wanneer verschillende misdrijven die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, gelijktijdig worden voorgelegd aan een zelfde feitenrechter, wordt alleen de zwaarste straf uitgesproken. Wanneer de feitenrechter vaststelt dat misdrijven die reeds het voorwerp waren van een in kracht van gewijsde gegane beslissing en andere feiten die bij hem aanhangig zijn en die, in de veronderstelling dat zij bewezen zouden zijn, aan die beslissing voorafgaan en samen met de eerste misdrijven de

opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, houdt hij bij de straftoemeting rekening met de reeds uitgesproken straffen. Indien deze hem voor een juiste bestraffing van al de misdrijven voldoende lijken, spreekt hij zich uit over de schuldvraag en verwijst hij in zijn beslissing naar de reeds uitgesproken straffen. Het geheel van de straffen uitgesproken met toepassing van dit artikel mag het maximum van de zwaarste straf niet te boven gaan.”

Indien het Openbaar Ministerie de verschillende dossiers op één zitting had gebracht, dan was er maar één vonnis geweest. Met dit element moet rekening gehouden worden bij het bepalen van het reëel en actueel gevaar van verzoeker.

5- Verzoeker is een jeugddelinquent. Hij was 19 jaar oud toen hij de feiten pleegde, en zat toen in het vijfde middelbaar. In een tijdspanne van net geen jaar heeft hij gedurende twee korte periodes criminele feiten gepleegd. Toen hij minderjarig was, is hij niet in aanraking gekomen met het gerecht. Het betreft dus effectief slechts een periode van een jaar waarbinnen hij op het verkeerde pad was geraakt.

6- Gelet op zijn veroordelingen verblijft verzoeker sinds 30.03.2015 in de gevangenis. In eerste instantie in Gent, maar later werd hij overgeplaatst naar Wortel. Verzoeker had gevraagd om naar een gevangenis in Oost- of West-Vlaanderen te worden overgeplaatst zodat zijn familie hem zou kunnen blijven bezoeken. Hier werd echter niet op ingegaan, hetgeen tot het gevolg heeft dat zijn familie telkens een verre verplaatsing moet maken. Dit maakt de hechtenis voor verzoeker nog zwaarder. Hij is zeer begaan met het lot van zijn gezin, en hij wenst hen niet tot last te zijn, integendeel.

Verzoeker heeft in de gevangenis verschillende opleidingen gevolgd, met als doel een professionele toekomst te kunnen opbouwen na zijn detentie. Volgens de Minister kan uit het volgen van deze opleidingen niet afgeleid worden dat hij effectief van zin is om geen misdrijven meer te plegen. Verzoeker heeft echter niet alleen beroepsopleidingen gevolgd, bovenal heeft hij een cursus 'Slachtoffer in beeld' gevolgd. Deze cursus heeft een duidelijk doel, namelijk kennis en inzicht vergroten in de gevolgen van misdrijven voor slachtoffers, empathie versterken naar slachtoffers algemeen en de eigen slachtoffers en stilstaan bij verantwoordelijkheid” (Attest De Rode Antraciet, administratief dossier). Verzoeker nam op constructieve wijze deel aan deze cursus, georganiseerd in de gevangenis gedurende zeven dagen.

7- Door deze cursus is verzoeker nog meer gaan stilstaan bij de gevolgen van zijn daden. Hij werd ook ingelicht over de mogelijkheid om een bemiddeling aan te gaan met de slachtoffers, en de mogelijkheid om via vrijwilligerswerk een deel van de schadevergoeding te betalen. Verzoeker wenste gebruik te maken van beide opties, en startte via Moderator de procedure. In de bemiddelingsovereenkomst staat het resultaat hiervan, de zienswijze van de betrokken partijen en hun verwachtingen. Het standpunt van verzoeker maakt duidelijk dat hij wel degelijk inzicht heeft verkregen in zijn handelen:

“Eind maart 2015 was ik betrokken bij een overval op een Aldi-filiaal en ik besef maar al te goed dat mijn gedrag niet door de beugel kan en dat mijn acties erg grote gevolgen hebben gehad voor de slachtoffers. Op dat moment stond ik helemaal niet stil bij de gevolgen voor mijn slachtoffers, maar was ik vooral bezig met mijn eigen belang. Ik hield mij toen op in een bepaald 'vriendenmilieu' waar men er niet voor terug schrok om criminele feiten te plegen. Zelf had ik het toen financieel niet breed en zag in de overval een kans om op korte tijd veel geld te hebben en dat is de reden dat ik samen met een kompaan beslist heb om de Aldi te overvallen. Ik besef dat dit compleet verkeerd was, maar heb mij op dat moment wat laten meeslepen en daar moet ik nu, terecht, de gevolgen van dragen.

De dag van de feiten hebben wij 's morgens het personeel van de Aldi bedreigd en ik zie nog steeds de angst in hun ogen wanneer ik hier aan terug denk. Ik weet maar al te goed hoe dreigend deze situatie voor hen is geweest, maar de gevolgen zijn pas echt beginnen doordringen toen ik de cursus Slachtoffer in Beeld heb gevolgd. Na de cursus heb ik onmiddellijk de stap gezet naar bemiddeling toe en ik ben erg blij dat mr. [P.] op dit aanbod is ingegaan. Ik kan volledig begrijpen dat een face to face gesprek voor hem een brug te ver is, maar ik ben hem erg erkentelijk dat hij bereid is geweest om mijn brief te ontvangen en te lezen en dat hij aangeeft mijn excuses te aanvaarden. Dat hij mij zelfs een tweede kans gunt, is voor mij erg betekenisvol en geeft mij de energie om mijn toekomst in handen te nemen en weg te blijven van de criminaliteit.

Mr. [P.] heeft door mijn toedoen heel wat schade geleden en ik wil mijn verantwoordelijkheid opnemen door reeds tijdens mijn detentie te starten met de terugbetaling van de schadevergoeding. Ik zou willen starten met maandelijkse vergoedingen van 25 euro en daarnaast hebben wij ook een goedkeuring van het Comité Herstelfonds waardoor ik voor 625 euro vrijwilligerswerk kan gaan verrichten en dit bedrag wordt dan integraal aan dhr. [P.] overgemaakt.

Ik was enorm verrast door de positieve boodschappen van dhr. [P.] en ik zal alles in het werk stellen om te bewijzen dat ik deze 2de kans waard ben en ervoor zorgen dat ik niet in dezelfde fouten hervul."(Bemiddelingsovereenkomst Moderator, administratief dossier).

8- Verzoeker heeft deze Bemiddelingsovereenkomst overgemaakt aan DVZ, zoals blijkt uit de opsomming van ontvangen stukken uit de bestreden beslissing (pagina 4, §2). De Minister heeft echter geen rekening gehouden met de inhoud hiervan. Nergens in de beslissing wordt verwezen naar de bemiddeling met het slachtoffer, noch naar het vrijwilligerswerk dat hij heeft uitgevoerd om zijn slachtoffer te kunnen vergoeden. De Minister stelt hierover enkel het volgende in de beslissing:

"U hebt via het herstelfonds vrijwilligerswerk gedaan om de burgerlijke partij af te betalen en er werd een afbetalingsplan opgesteld om de slachtoffers te betalen. U volgde opleidingen in de gevangenis en wenst na uw detentie een opleiding 'Bouw' te volgen. Hoe dan ook, uit het aflossen van uw penale boeten blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht, het is een verplichting deze boetes af te betalen. Het volgen van opleidingen in de gevangenis is geen garantie dat u zich in de toekomst zal onthouden aan het plegen van strafbare feiten. (...) Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde."(bestreden beslissing, pagina 3 § 5)

9- Vooreerst haalt de Minister twee dingen door mekaar: er zijn de penale boeten die moeten betaald worden aan de overheid, en er is de schadevergoeding die moet betaald worden aan de burgerlijke partijen. Wanneer de Minister stelt dat het een verplichting is om de penale boeten af te betalen, toont dit aan dat zij geen ervaring heeft met strafuitvoering en het bepalen van het risico op recidive. In de praktijk wordt dit namelijk hoofdzakelijk afbetaald na een vrijlating, omdat er pas dan een inkomen is. De afbetaling van de penale boeten is overigens geen verplichting om vrij te komen, wel de betaling van de schadevergoeding van de burgerlijke partijen.

10- De inspanning van verzoeker overstijgt de loutere verplichting om de burgerlijke partijen te vergoeden. Omdat verzoeker amper inkomsten heeft uit arbeid in de gevangenis, heeft hij de kans gekregen om vrijwilligerswerk te doen buiten de gevangenis. In ruil hiervoor kon hij een bedrag van 625 euro aan zijn slachtoffer geven. Er zijn niet veel gedetineerden die de kans krijgen om via het Herstelfonds hun slachtoffer te vergoeden. Dit gebeurt pas nadat er uitdrukkelijk geverifieerd wordt of zij voldoende gemotiveerd zijn om de veroorzaakte schade te herstellen. Bovendien kadert dit in een bemiddelingstraject dat pas opgestart wordt nadat het slachtoffer dit aanvaard heeft.

11- De bemiddeling tussen dader en slachtoffer heeft niet enkel tot doel om het leed van het slachtoffer te verzachten. Het heeft ook tot doel om de dader te confronteren met de gevolgen van de feiten die hij gepleegd heeft. Verzoeker heeft een brief geschreven naar zijn slachtoffer om zijn excuses aan te bieden en uit te leggen wat zijn beweegredenen waren. Uit de Bemiddelingsovereenkomst blijkt duidelijk dat verzoeker wel degelijk inzicht heeft verkregen in zijn eigen gedrag en in de gevolgen daarvan. Verzoeker haalt dit niet enkel aan in de brief aan zijn slachtoffer, maar ook aan het [...] Herstelfonds, en in zijn brief aan DVZ. Verzoeker benadrukte meermaals zijn toenmalige situatie, de gevolgde cursus en zijn plannen voor de toekomst.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat de Minister rekening heeft gehouden met de cursus 'Slachtoffer in Beeld', het vrijwilligerswerk via het Herstelfonds en het bemiddelingstraject met het slachtoffer. Nochtans zijn dit net belangrijke elementen die aantonen dat verzoeker geen werkelijk, reëel en actu[e]el gevaar vormt.

12- De bestreden beslissing verwijst enkel naar 'opleidingen gevolgd in de gevangenis', maar lijkt hiermee te verwijzen naar de beroepsopleidingen die gevolgd werden, en niet naar de cursus 'Slachtoffer in Beeld'. Door geen rekening te houden met deze elementen getuigt de bestreden beslissing van een onzorgvuldige voorbereiding.

13- Bovendien lijkt de Minister de bewijslast om te draaien wanneer zij stelt:

- "Het volgen van opleiding in de gevangenis is geen garantie dat u zich in de toekomst zal onthouden aan het plegen van strafbare feiten."
- "Het gegeven dat u in de gevangenis opleidingen volgde, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent (...)"

Het is uiteraard niet aan verzoeker om aan te tonen dat hij garandeert geen nieuwe feiten te plegen, of dat hij noodzakelijkerwijs tot inzicht is gekomen. Het is aan de Minister om aan te tonen dat verzoeker een werkelijk, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker levert zeer concrete elementen aan die kunnen aantonen dat hij geen actueel gevaar is, en de Minister antwoordt daar kortweg op dat dit niet noodzakelijk zo is en dat daar geen garantie op is.

Gelet op de inhoud van de Bemiddelingsovereenkomst, de brief van Moderator aan het Herstelfonds en de brief van verzoeker aan DVZ waarin hij toont dat hij schuldinzicht heeft en zijn toekomstplannen uiteenzet, gekoppeld aan zijn jeugdige leeftijd en de korte periode waarin de feiten gepleegd werden, is het kennelijk onredelijk om te stellen dat hij een werkelijk, reëel en actueel gevaar is voor de openbare orde.”

2.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geduid dat de bestreden beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft ook duidelijk en zeer uitvoerig aangegeven welke feiten en inlichtingen hij in aanmerking nam en op basis van welke argumentatie hij meende een beslissing tot beëindiging van het verblijf te kunnen nemen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.2.2. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat daarnaast toe vast te stellen dat verzoekers bewering dat verweerder artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet schond door niet te motiveren waarom werd geoordeeld dat er “*ernstige*” redenen van openbare orde bestaan die kunnen verantwoorden dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt genomen feitelijke grondslag mist.

Verweerder heeft zich ook geenszins, zoals verzoeker onterecht voorhoudt, beperkt tot het aangeven dat verzoeker ernstige misdrijven pleegde, doch heeft tevens verwezen naar het persoonlijk gedrag van verzoeker en uiteengezet dat hij blijk geeft van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen, dat hij strafbare feiten pleegt met het oog op het snel verwerven van een illegaal voordeel, dat hij recidiveert en dat hij er niet voor terugschrikt om personen te bedreigen of geweld te gebruiken en heeft geconcludeerd dat hij dan ook een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel en dat uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen niet kan worden afgeleid dat verweerder niet vermogt om op basis van de door verzoeker gestelde gedragingen te oordelen dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het gegeven dat in een memorie van toelichting bij een wetsontwerp, bij wijze van voorbeeld en met verwijzing naar rechtspraak, een aantal misdrijven worden opgesomd waaruit kan worden afgeleid dat er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid bestaan, laat de Raad niet toe te concluderen dat de wetgever een limitatieve lijst heeft willen voorzien. Dit te meer omdat in voormelde memorie van toelichting ook uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verweerder net geval per geval moet nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is en hierbij – zoals hij in casu deed – alle relevante gegevens, feitelijk en juridisch, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking moet nemen (cf. *Parl.St.* Kamer 2016-2017, 2215/001, p. 24).

Verzoeker benadrukt dat, gelet op artikel 45 van de Vreemdelingenwet, diende te worden onderzocht of hij een *“werkelijk, actueel en dreigend gevaar is”* en dit gelet op alle omstandigheden die zijn situatie kenmerken. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat verweerder verzoeker zijn situatie liet toelichten, dat verweerder de aangebrachte dienstige gegevens in aanmerking heeft genomen en uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom hij verzoeker als een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving beschouwt. Er kan bijgevolg niet worden gesteld dat verweerder het in artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalde onderzoek niet heeft doorgevoerd.

Verzoeker zet uiteen dat hij weliswaar vier maal correctioneel werd veroordeeld, maar dat een aantal strafbare feiten werden gepleegd met éénzelfde, voortdurend misdadig opzet, zodat indien deze samen op zitting zouden zijn gebracht er voor de in 2014 gepleegde feiten slechts één vonnis zou zijn geweest. Hij toont hiermee echter niet aan dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft ingeschat en onterecht vaststelde dat hij verschillende diefstallen pleegde, dat hij blij gaf van een volstrekt gebrek aan normbesef en respect voor de eigendommen van anderen, dat hij een onveiligheidsgevoel teweegbracht in de maatschappij en het wantrouwen tussen medeburgers versterkte, dat hij geen enkel respect betoonde voor andermans eigendomsrecht en privacy, dat hij vergat dat de psychologische gevolgen voor slachtoffers van woninginbraken en gewapende overvallen ernstig zijn, dat hij recidiveerde en dat hij het gebruik van geweld niet schuwt.

De toelichting van verzoeker dat hij nog zeer jong was toen hij de strafbare feiten pleegde en dat deze feiten allemaal gepleegd werden binnen een periode van een jaar – waarbij hij schijnbaar uit het oog verliest dat hij daarna werd opgesloten, waardoor zijn mogelijkheden om verder te recidiveren reeds aanzienlijk werden beperkt – laten evenmin toe te concluderen dat verweerder op basis van incorrecte gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam.

Verweerder heeft, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, ook rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker in de gevangenis allerhande opleidingen volgde, dat hij een brief schreef om zijn spijt te betuigen, dat hij vrijwilligerswerk deed om zijn slachtoffers te kunnen vergoeden en dat hij penale boeten betaalde. Verweerder heeft erop gewezen dat dit niet noodzakelijk impliceert dat verzoeker tot inkeer is gekomen of dat er sprake is van een gedragswijziging. Verweerder heeft in dit verband gesteld dat verzoeker geen lessen trok uit eerdere veroordelingen en reeds eerder kansen om terug op het rechte pad te komen onbenut liet. Het is in dit verband niet betwist dat verzoeker nadat een eerste aanhoudingsmandaat werd opgeheven onmiddellijk nieuwe strafbare feiten pleegde, dat hij naliet een werkstraf uit te voeren en dat hij, ook nadat hij reeds was veroordeeld, nieuwe nog meer ernstige feiten pleegde. Het gegeven dat verweerder de door verzoeker aangebrachte bemiddelingsovereenkomst niet nader inhoudelijk heeft besproken geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder dit stuk niet in aanmerking heeft genomen. Verweerder heeft het gegeven dat voormeld stuk werd aangebracht zelfs uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing. Het feit dat de inhoud van dit document niet afzonderlijk in detail werd besproken houdt ook niet in dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Door uiteen te zetten dat er geen verplichting bestaat om penale boetes te betalen om te kunnen worden vrijgesteld, terwijl de betaling van een schadevergoeding aan de burgerlijke partijen hiertoe wel van belang is, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt. Verweerder heeft ook nergens gesteld penale boeten moeten betaald worden om te kunnen worden vrijgesteld. Hij heeft slechts gemotiveerd dat verzoeker door aan te tonen dat hij een penale boete betaalde onvoldoende heeft bewezen dat hij een werkelijk schuldinzicht heeft. Verzoeker benadrukt ook de inspanningen die hij reeds leverde om burgerlijke partijen schadeloos te stellen, het opgestarte bemiddelingstraject en zijn toekomstplannen. Verweerder vermag evenwel een hoger gewicht toe te kennen aan het gegeven dat verzoeker reeds kansen kreeg en geen lessen trok uit eerdere veroordelingen. Het komt niet aan de Raad, als annulatierechter, toe om zijn beoordeling van het schuldinzicht of het actuele gevaar dat van verzoeker uitgaat in de plaats te stellen van deze van verweerder, doch slechts om na te gaan of verweerder op basis van een correcte feitenvinding op kennelijk redelijke wijze tot zijn besluit kwam en de beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat dit niet het geval is.

Een schending van de artikelen 44bis of 45 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, die verzoeker daarenboven uitgebreid de kans gaf om alle nuttige inlichtingen te verstrekken of dienstige stukken over te maken, op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.4. Verzoeker voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, doch zet niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat dit beginsel van behoorlijk bestuur in voorliggende zaak werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“6-2.1.- Algemeen

14- Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.” (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.)

De beleids marge wordt overschreden wanneer overheden geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij administratieve overheden: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat, en of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat.

Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM, en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

15- Volgens de bestreden beslissing kan er geen sprake zijn van een gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM omdat er geen band van bijzondere afhankelijkheid zou bestaan tussen verzoeker en zijn moeder, broers en zus.

Dit is niet correct. Vooreerst heeft verzoeker nooit alleen gewoond, enkel bij zijn moeder. Verzoeker heeft een bijzondere band van afhankelijkheid met zijn gezinsleden door hun familiegeschiedenis. Verzoeker en zijn moeder werden mishandeld door de vader toen zij in Marokko woonden. Nadat zij hertrouwd was, verhuisde verzoeker met haar en zijn broer naar België. Na enige tijd werd verzoeker samen met zijn moeder, broer, stiefbroer en stiefzus, op straat gezet door de stiefvader. Zij verhuisden naar Gent, waar ze eerst in een opvangcentrum moesten verblijven. Zijn moeder kreeg in die periode te kampen met ernstige gezondheidsproblemen waardoor hij nog meer de vaderrol moest opnemen. Als 19-jarige met zijn eigen aanpassingsproblemen, was hij hiervoor nog niet klaar. Uit zijn eigen brief aan DVZ, maar ook uit die van zijn gezinsleden blijkt dat er wel degelijk een zeer sterke band is tussen de gezinsleden. Zijn reclasseringsplan houdt dan ook in dat hij terug gaat inwonen bij zijn moeder, zodat hij voor haar kan zorgen alsook voor de twee jongsten. Bovendien wenst hij extra toezicht te houden op zijn jongere stiefbroer om ervoor te zorgen dat die niet dezelfde richting uitgaat als hij (zie brief verzoeker aan DVZ, administratief dossier). Verzoeker kwam in de gevangenis terecht toen hij net 20 jaar oud was, naar school ging, en nog inwoonde bij zijn gezin. Buiten hen heeft hij niemand. Gelet op deze elementen is er wel degelijk een band van bijzondere afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn gezinsleden.

16- De discussie spitst zich toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria :

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
- Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
- Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141).

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt
- de tijdsperiode tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

6-2.2 Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de proportionaliteit van de inmenging: toetsing aan de Boultif-criteria

-De aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf
Verzoeker pleegde als 19-jarige een aantal inbraken tussen 8/4/14 en 19/5/14. De bestreden beslissing vermeldt niet om hoeveel feiten het gaat, noch de omstandigheden waarin ze gepleegd werden, noch het aandeel van verzoeker.

Na een korte periode in hechtenis pleegde verzoeker een diefstal met wapenvertoon op een supermarkt op 30.03.2015.

-De duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt

Verzoeker is in België sinds hij 12 jaar oud is. Inmiddels is hij 24 jaar oud.

Verzoeker heeft zijn volledige leven uitgebouwd in België. Hij is eerst in Brussel naar school gegaan, daarna in Gent.

In huidig geval gaat het niet zomaar om een verblijf van 12 jaar in België, er moet voldoende rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker is opgegroeid in België. Zijn persoonlijkheid heeft zich nog aanzienlijk verder ontwikkeld na zijn aankomst in het Rijk.

Verzoeker heeft geen effectieve band meer met zijn land van herkomst, er is duidelijk sprake van een duurzame lokale verankering in België.

-De tijdsperiode tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode

Het laatste feit werd gepleegd op 30.03.2015, dus vier jaar geleden. Sinds het plegen van het laatste feit verblijft verzoeker onafgebroken in de gevangenis.

Verzoeker heeft in die periode de gevangenis mogen verlaten om op uitgaansvergunning en penitentiair verlof te gaan om zo zijn reclassering voor te bereiden. Verzoeker heeft zich niet onttrokken aan zijn straf, noch heeft hij in deze periodes nieuwe strafbare feiten gepleegd.

Bovendien heeft verzoeker vrijwilligerswerk buiten de gevangenis mogen uitvoeren om zo zijn slachtoffer sneller te kunnen vergoeden.

Verzoeker heeft zijn tijd in de gevangenis zeer nuttig besteed. Hij heeft verschillende opleidingen gevolgd die hem van pas kunnen zijn bij zijn reclassering. Hij heeft zijn talenkennis verder uitgediept, en opleidingen via de VDAB gevolgd. Op hun aanraden heeft hij zich daarna bezig gehouden met verschillende opleidingen om achteraf aan de slag te kunnen in de bouwsector.

Zoals hoger al uiteengezet heeft hij de cursus 'Slachtoffer in Beeld' gevolgd, alsook een bemiddelings-traject met zijn slachtoffer.

-De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Verzoeker en zijn moeder en broer hebben de Marokkaanse nationaliteit, zijn stiefbroer en zus hebben de Belgische nationaliteit.

-De gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar

Verzoeker verwijst naar hetgeen werd uiteengezet onder randnummer 15 met betrekking tot de band van bijzondere afhankelijkheid van zijn gezinsleden.

-De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam

Niet van toepassing.

-De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd

Niet van toepassing.

Verzoeker wil wel mee terug instaan voor de opvoeding van zijn jongere stiefbroer en -zus.

-De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt

Zijn moeder lijdt aan de ziekte van Graves-Basedow, hyperthyreose en heeft een hysterectomie en een thyroïdectomie gehad. Door haar medische problemen, alsook de hechtenis van haar zoon, is er een belangrijke psychische stress (attest van huisarts, administratief dossier).

Zij volgt een medische behandeling in België en kan niet zomaar verhuizen naar een ander land.

Zijn stiefbroer en -zus zijn in België geboren en opgegroeid. Zij gaan hier naar school. Zij kunnen niet zomaar verhuizen naar het land van herkomst van verzoeker.

-De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verzoeker heeft Marokko verlaten op 12-jarige leeftijd.

Verzoeker werd als kind mishandeld door zijn vader. Hij heeft sinds zijn vertrek uit Marokko slechts één keer contact met hem gehad, en dit op verzoek van zijn moeder. Hij had met hem afgesproken, maar zijn vader gaf duidelijk aan geen interesse in hem te hebben, waarna hij terug is vertrokken. Dit was tien jaar geleden, toen hij 14 jaar oud was. Sindsdien heeft hij geen enkele vorm van contact met zijn vader. Hij heeft vernomen dat zijn vader een nieuw gezin heeft. Alleszins heeft zijn vader ook nooit geprobeerd met hem contact te zoeken.

Volgens de Minister is de terugkeer naar Marokko een uitgelezen moment om de banden met zijn vader terug aan te halen. Het is ronduit beledigend voor verzoeker om te moeten lezen dat de Minister wenst dat hij terug contact zoekt met zijn vader die hem mishandelde en hem in de steek heeft gelaten als kind.

Het mag duidelijk zijn dat hij niet terecht kan bij zijn vader.

Omdat verzoeker als kind naar België is gekomen heeft hij zelf geen banden meer met Marokko. Dit is voor hem een land om eens op vakantie te gaan. Het mag dan zijn land van herkomst zijn, hijzelf is opgegroeid in België en heeft hier zijn leven opgebouwd.

Verzoeker beschikt niet over een opvangnetwerk in Marokko. Zijn familie bevindt zich in België. Verzoeker kan zich met moeite nog herinneren wie zijn vrienden waren in Marokko, laat staan dat hij er nog contact mee heeft.

6-2.3 Besluit toetsing art. 8 EVRM

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast. Dat deze inmenging geoorloofd is, kan men gelet op het hierboven uiteengezette, bezwaarlijk hoog houden. Zulks blijkt o.m. uit de hierboven uitgevoerde toetsing van de bestreden beslissing aan de zgn. Boultifcriteria. Zo is het voor verzoeker onmogelijk een effectief en affectief gezin te vormen in het land van herkomst van verzoeker. Zij zijn allen verankerd in België en hebben het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België.

De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de zieke moeder van verzoeker en haar kinderen verplicht om België te verlaten (om elders hun recht op een gezinsleven uit te oefenen).

Er wordt in de bestreden beslissing evenmin rekening gehouden met de invloed van de procedure van de Strafvuotoeringsrechtbank en voorwaarden die moeten vervuld zijn vooraleer men een strafvutoeringsmodaliteit kan verkrijgen. Deze voorwaarden zijn er net op gericht om te voorkomen dat er een schending zou zijn van de openbare orde, en hebben tot doel om de gedetineerde te resocialiseren. Belangrijkste middel hierbij is het versterken van de familiale banden, zodat er steeds een opvangnetwerk is.

Het is kennelijk onevenredig om in deze omstandigheden, gelet op gedrag van verzoeker sinds de veroordeling en zijn resocialisatie, de mogelijkheid geboden door het toezicht van de Strafvuotoerings-

rechtbank om minder ingrijpende maatregelen te nemen die het potentieel gevaar voor de openbare orde uitsluiten, het belang van het gezins- en privéleven van verzoeker, te besluiten tot een beëindiging van het verblijf van verzoeker. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM."

2.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker, inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, allereerst het standpunt van verweerder betwist dat er geen band van bijzondere afhankelijkheid tussen hem en zijn moeder, broers en zus kan worden vastgesteld. Hij wijst erop dat hij steeds bij zijn moeder heeft gewoond en dat er, gelet op vroegere moeilijkheden die ze dienden te overwinnen, een zeer sterke band tussen de gezinsleden is ontstaan.

Het is echter niet betwist dat verzoeker meerderjarig is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (zie ook EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verweerder heeft met deze vaste rechtspraak (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59) rekening gehouden en benadrukt dat verzoeker meerderjarig is en in staat wordt geacht om zichzelf te kunnen handhaven in zijn land van herkomst of elders. Hij heeft geduid dat verzoeker in het verleden op hetzelfde adres als zijn moeder, zus en broers woonde en dat uit het gegeven dat hij over een vaste feitelijke verblijfplaats beschikt bij deze personen geen band van afhankelijkheid kan worden afgeleid. Hij heeft aangegeven dat er geen bewijzen werden voorgelegd die toelaten tot een echte afhankelijkheidsband te besluiten. Door de sterke (affectieve) banden met bepaalde naaste verwanten in België te verduidelijken toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat niet blijkt dat verzoeker afhankelijk is van deze personen.

Verweerder heeft ook in ogenschouw genomen dat verzoeker eigenlijk verklaarde dat zijn moeder, om medische redenen, afhankelijk van hem is en overwoog dat niet kan worden vastgesteld dat zijn broers en zus hun moeder niet zouden kunnen helpen. Verweerder heeft tevens opgemerkt dat verzoeker reeds sedert 21 april 2015 in de gevangenis verblijft en hij nu ook niet kan instaan voor hulp aan zijn moeder en dat bovendien, indien nodig, een beroep kan worden gedaan op diverse diensten die thuishulp of thuisverpleging aanbieden. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Daarnaast heeft verweerder aangegeven dat het feit dat verzoeker niet langer in België kan verblijven niet impliceert dat hij zijn banden met zijn moeder, broers en zus niet verder kan onderhouden. Verweerder heeft gewezen op de mogelijkheid om gebruik te maken de moderne communicatiemiddelen en op het feit dat niet wordt aangetoond dat zijn verwanten hem niet in het buitenland kunnen bezoeken.

Verweerder heeft voorts gemotiveerd dat, ongeacht de vraag of er een beschermenswaardig gezinsleven is en de bestreden beslissing kan worden beschouwd als een inmenging in een dergelijk gezinsleven, zijn familiale belangen in ieder geval ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het staat niet ter discussie dat, overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat in casu niet ter discussie dat er een wettelijke basis is die verweerder toelaat de bestreden beslissing te nemen, namelijk artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, en dat één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen wordt nagestreefd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat ook toe vast te stellen dat verweerder een zeer doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd en dat hij hierbij de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen. Verzoeker lijkt echter, onder meer met een verwijzing naar criteria die worden aangewend door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, voor te houden dat er geen sprake is van een deugdelijke belangenafweging.

Verzoeker voert aan dat verweerder naliert op te sommen hoeveel inbraken hij precies pleegde, in welke omstandigheden de misdrijven werden gepleegd en wat zijn aandeel precies was. Verweerder heeft

echter wel duidelijk aangegeven dat verzoeker diefstallen pleegde op 8 april 2014, tussen 23 en 24 april 2014, op 8 en op 19 mei 2015. Hij heeft ook gemotiveerd dat verzoeker zich op 30 maart 2015 schuldig maakte aan een diefstal met geweld of bedreiging en uitvoerig uiteengezet welke laakbare handelingen verzoeker precies stelde en wat de impact hiervan is. Verweerder heeft wel degelijk de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten onderzocht en bij zijn belangenafweging betrokken.

Het feit dat verzoeker heden vierentwintig jaar oud is en dat hij op twaalfjarige leeftijd naar België kwam werd door verweerder in aanmerking genomen. Verweerder heeft deze gegevens zelfs uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing en overwogen dat ondanks het verblijf in België gedurende twaalf jaar geen banden kunnen worden vastgesteld die zouden verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. Verzoeker toont door te herhalen dat hij is opgegroeid in België en door voor te houden dat hij zijn persoonlijkheid heeft ontwikkeld na zijn aankomst in het Rijk niet aan dat een relevant gegeven uit het oog werd verloren of dat verweerder niet overging tot een correcte belangenafweging.

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat verweerder geen aandacht zou hebben besteed aan de banden met zijn land van herkomst. Verweerder lichtte immers toe dat verzoeker, gelet op het feit dat hij een groot deel van zijn leven in Marokko verbleef, in redelijkheid kan worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Hij overwoog ook dat verzoeker de taal spreekt die in dit land wordt gebruikt. Hij stelde tevens dat verzoeker het contact met zijn vader kan herstellen, dat er is gebleken dat hij telefonische contacten onderhoudt met personen in Marokko en dus kan worden aangenomen dat hij er tijdelijk opvang kan genieten tot hij een eigen bestaan heeft opgebouwd. Door ongestaafd te stellen hij in het verleden werd mishandeld door zijn vader en dat zijn vader geen interesse meer voor hem heeft, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder onterecht oordeelde dat kan worden aangenomen dat hij nog familie, vrienden of kennissen heeft die hem tijdelijk kunnen bijstaan aangezien hij lang in dat land verbleef en nog naar personen in dat land telefoneert. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerders beoordeling van de situatie kennelijk onredelijk is en dat verzoeker – een jonge gezonde man –, die vertrouwd is met het leven in Marokko, die de taal die in dat land wordt gebruikt machtig is en die in dat land ook nog personen kent, omwille van een gebrek aan banden niet zou kunnen terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

Verzoeker stelt dat hij sedert het plegen van zijn laatste misdrijf, in 2015, in de gevangenis zit, dat hij zijn tijd nuttig heeft besteed door opleidingen te volgen, dat hij reeds een aantal maal de gevangenis mocht verlaten en zich niet heeft onttrokken aan zijn straf. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft ingeschat door te oordelen dat hij, aangezien hij voorheen reeds recidiveerde, als een actueel gevaar voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

Waar verzoeker nogmaals verwijst naar de bijzondere band die hij stelt te hebben met bepaalde verwanten in het Rijk kan het volstaan te herhalen dat verzoeker meerderjarig is, dat hij reeds jaren gescheiden van deze verwanten in de gevangenis verblijft en dat geen bijzondere afhankelijkheidsband wordt aangetoond waardoor een groter belang aan de banden met zijn verwanten zou dienen te worden toegekend. Verzoekers bewering dat hij wil instaan voor de opvoeding van zijn stiefbroer en stiefzus en dat deze de Belgische nationaliteit hebben doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Ook het betoog van verzoeker dat zijn moeder, omwille van gezondheidsproblemen, niet kan verhuizen is niet relevant. De bestreden beslissing heeft namelijk niet tot gevolg dat zijn moeder België dient te verlaten. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, ook gemotiveerd dat de afwezigheid van verzoeker uit het Rijk niet betekent dat zijn moeder geen passende hulp meer zou kunnen krijgen en dat niet blijkt dat verzoeker afhankelijk is van zijn moeder.

Verzoeker voert aan dat de strafuitvoeringsrechtbank bij een invrijheidsstelling bepaalde modaliteiten kan opleggen om te voorkomen dat hij de openbare orde opnieuw schendt. Het feit dat deze mogelijkheid bestaat houdt echter niet in dat verweerder geen toepassing zou mogen maken van de mogelijkheden die de wetgever hem biedt ter bescherming van de openbare orde, dat hij de bedreiging die van verzoeker uitgaat niet zelf zou mogen beoordelen en, na een belangenafweging, niet zou mogen oordelen dat een beëindiging van het verblijf van verzoeker in casu nodig is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Verzoeker laat verder na in zijn tweede middel uiteen te zetten waarom hij meent dat de artikelen 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszeker-

heidsbeginsel zijn geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK